

ΓΕΩΛΟΓΙΑ.— Γεωλογικαὶ ἔρευναι ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Ἀντικυθήρων, ὑπὸ *Εὐθύμιας Βερνίκου** (Πρόδρομος ἀνακοίνωσης). Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ι. Τρικκαλινοῦ.

Τὰ Ἀντικύθηρα λόγῳ ἐλλείψεως συγκοινωνιακῶν μέσων καὶ δυσμενῶν συνθηκῶν παραμονῆς καὶ τροφοδοσίας παρέμειναν μέχρι τοῦδε ἀπὸ ἀπόψεως γεωλογικῆς ἐρεῦνης σχεδὸν ἄγνωστα. Οἱ μόνου ἐπισκέπται, οἵτινες ἠσχολήθησαν ἀκροθιγῶς μὲ τὴν Γεωλογίαν τῆς νήσου εἶναι ὁ R. Jameson (1836-1937) καὶ ὁ R. Leonhard (1899). Ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ στρατιωτικὸς ἰατρός, δὲν μᾶς δίδει παρὰ ἐλάχιστα στοιχεῖα, ὁ δὲ δεύτερος περιορίζεται εἰς γενικὰ παρατηρήσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἰδιαίτερας σημασίας εἶναι ὅτι οἱ ἀσβεστόλιθοι τῶν Ἀντικυθήρων ἀνήκουν εἰς τὴν ζώνην Τριπόλεως.

Ἡμέτεραι ἔρευναι.

Εἰς τὴν παροῦσαν ἐργασίαν, ἣτις ἀποτελεῖ πρόδρομον ἀνακοίνωσιν εὐρυτέρας μελέτης, διατυποῦνται τὰ πρῶτα συμπεράσματα τῶν ἐρευνῶν μου ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Ἀντικυθήρων.

Τὰ Ἀντικύθηρα κεῖνται μεταξὺ τῶν Κυθήρων καὶ τῆς Κρήτης (πλάτος $35^{\circ} 49'$ καὶ μῆκος $23^{\circ} 19'$), ἔχουν ἔκτασιν 22 τ. χλμ., σχῆμα ὠοειδὲς καὶ ἐπίμηκες, μῆκος 10 χλμ. καὶ μέγιστον πλάτος 4 χλμ.

Τὰ πετρώματα τὰ ὁποῖα συμμετέχουν εἰς τὴν δομὴν τῆς νήσου εἶναι κυρίως ἀσβεστόλιθοι. Ἐπίσης ὑπάρχουν ἐμφανίσεις φλύσχου, καθὼς ἐπίσης περιωρισμένα ἐκτάσεις νεογενῶν θαλασσίων ἀποθέσεων καὶ πλειστοκαινικὰ στρώματα χερσαίας προελεύσεως. Τὰ κρυσταλλοσχιστώδη οὐδαμοῦ ἐμφανίζονται.

Οἱ ἀσβεστόλιθοι ἀνήκουν εἰς τὴν ζώνην Τριπόλεως. Δὲν ὑπάρχουν ἰζήματα τῆς ζώνης Ὠλονοῦ - Πίνδου. Αἱ ραδιολαριτικαὶ κροκάλοι, αἵτινες εἰς μέγα ποσοστὸν ἀπαντῶνται εἰς τὰς Νεογενεῖς ἀποθέσεις, προέρχονται ἀσφαλῶς ἀπὸ ἐτέραν μᾶζαν, ἥδη καταβυθισθεῖσαν.

Ζώνη Τριπόλεως

Οἱ ἀσβεστόλιθοι τῆς ζώνης Τριπόλεως καταλαμβάνουν τὰ 70% περίπου τῆς νήσου μὲ καθολικὴν ἐπικράτησιν εἰς τὸ νότιον τμήμα. Ἡ διεύθυνσις τῶν ἀνωτέρω

* E. VERYKIOU, *Geologische Untersuchungen auf der Insel Antikythera*. ΠΑΑ 1975

στρωμάτων είναι ΒΒΔ - ΝΝΑ και η επικρατεστέρα κλίσις είναι η ανατολική. Γενικῶς αἱ κλίσεις είναι μικραὶ καὶ μόνον εἰς ὀλίγας περιπτώσεις φθάνουν τὰς 60°. Τοῦτο συμβαίνει πλησίον ρηγμάτων καὶ κυρίως εἰς τοὺς ανατολικούς καὶ νοτιοανατολικούς πρόποδας τῆς Τρούλλας.

Τὰ ἀρχαιότερα μέλη τῆς ζώνης Τριπόλεως εἶναι ἐνταῦθα οἱ μεσοπλακώδεις ἱππουριτοφόροι ἀββεστόλιθοι, οἵτινες, λόγῳ τοῦ ἐντόνου τεκτονισμοῦ ὃν ὑπέστησαν, παρουσιάζονται συχνάκις κατακερματισμένοι.

Εἰς τὰ ρηθέντα στρώματα διακρίνονται εὐκόλως τομαὶ ἱππουριτῶν καὶ ἐνίοτε ἀκέραια ἄτομα. Οἱ ἱππουριτοφόροι ἀββεστόλιθοι συνεχίζουν τὴν δομὴν των με ὁμοφώνως ἐπικειμένους ἀββεστολίθους τοῦ Μαιστριχτίου.

Ἀκολούθως ἔχομεν στρώματα τοῦ Παλαιοκαίνου με χαρακτηριστικὴν πανίδα Τρηματοφόρων καὶ ἐν συνεχείᾳ τούτων Ἡνωκαϊνικούς ἀββεστολίθους καὶ Νουμμουλίτας. Εἰς τὸ βόρειον τμήμα τοῦ ὑψώματος «Δώματα» καὶ ἐπὶ μικρᾶς ἐκτάσεως ἐπικάθηται ἐπὶ τῶν ἀββεστολίθων Τριπόλεως φλύσχης τῆς αὐτῆς ζώνης. Ἀσφαλῶς ὁ φλύσχης κατεῖχεν ἄλλοτε μεγαλύτεραν ἔκτασιν, ἀλλὰ λόγῳ τῆς διαβρώσεως ἀπαντᾶται σήμερον ὡς ὑπολείμματα.

Νεογενεῖς ἀποθέσεις.

Αἱ Νεογενεῖς ἀποθέσεις εἶναι μικρᾶς ἐκτάσεως περιοριζόμεναι εἰς τὰς τεκτονικὰς τάφρους τῶν Χαρχαλιανῶν καὶ Μπατουδιανῶν.

Ἡ ἀπολιθωμένη πανὶς τῶν Νεογενῶν σχηματισμῶν εἶναι λίαν πτωχή, ἀλλὰ μερικοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν μεγαλοαπολιθωμάτων εἶναι τύποι, οἵτινες μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ καθορίσωμεν με ἀκρίβειαν τὴν ἡλικίαν τῶν στρωμάτων. Κατόπιν ἐντόνων ἐρευνῶν κατορθώσαμεν νὰ συλλέξωμεν ἕνα ἀριθμὸν ἀτόμων, μεταξὺ τῶν ὁποίων προσδιωρίσαμεν τὰ κάτωθι γένη καὶ εἶδη:

ΚΑΡΚΙΝΟΕΙΔΗ

Balanus sp.

ΓΑΣΤΕΡΟΠΟΔΑ

Cerithium sp.

ΕΛΑΣΜΑΤΟΒΡΑΓΧΙΑ

Chlamys scabrella LK.

Chlamys bollenensis MAYER - EYMAR

Pecten rhegiensis SEGUENZA

Hinnites crispus BROCCHI var. *costicillatior* SACCO

Ostrea cochlear POLI var. *navicularis* BROCCHI

Ἡ ἀνωτέρω πανὶς δὲν ἀφήνει οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι αἱ νεογενεῖς ἀποθέσεις τῶν Ἀντικυθίων εἶναι Πλειοκαινικῆς ἡλικίας.

Camelopardalis (= syn. *Giraffa*).

Ἐντὸς τῶν πλειοκαινικῶν στρωμάτων ἀνεύρομεν ὑπολείμματα ὁστοῦ Καμηλοπαρδάλεως καὶ συγκεκριμένως *Astragalus*, παρασυρθέντα προφανῶς ὑπὸ τῶν ρευμάτων ἐκ παλαιότερων πετρωμάτων. Τοῦτο, ὡς θὰ ἴδωμεν περαιτέρω, εἶναι ἰδιαιτέρας σημασίας διὰ τὴν ἐξαγωγήν παλαιογεωγραφικῶν συμπερασμάτων.

Ἀπολιθωμένα ὁστᾶ Καμηλοπαρδάλεως εἶναι γνωστὰ ἀπὸ τὸ Πόντιον τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τὸ Πόντιον ἕως τὸ Πλειστόκαινον τῆς Ἀσίας καὶ ἀπὸ τὸ Πλειστόκαινον τῆς Ἀφρικῆς, ἔνθα καὶ ζῆ ἀκόμη καὶ σήμερον.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνευρέθη εἰς τὸ Πόντιον τοῦ Πικερμίου ὡς *C. Attica* καὶ εἰς τὸ Κάτω Πλειόκαινον (Πόντιον) τῆς Σάμου ὡς *C. Attica* καὶ *C. Parva* (Abel 1922).

Πλειστόκαινον.

Τὸ Πλειστόκαινον ἐπικεῖται ἀσυμφώνως τῶν θαλασσιῶν μαργῶν ὡς ψαμιτομαργαϊκὸς ἀβεστολίθος μέσου πάχους 3 μέτρων. Ἐντὸς τοῦ στρώματος τούτου ἐμπεριέχονται κροκάλα οὐχὶ καλῶς ἀπεστρογγυλωμένα, δεῖγμα ὅτι ἡ μεταφορὰ τούτων ἐγένετο ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως.

Ἡ χερσαία προέλευσις τῶν ψαμιτομαργαϊκῶν ἀβεστολίθων ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ταῦτα φέρουν πλῆθος χερσαίων γαστεροπόδων (*Helix*).

Ἡ προέλευσις τῶν Διλουβίων ψαμιτομαργαϊκῶν ἀβεστολίθων προέρχεται προφανῶς ἐκ τῆς διαβρώσεως τῶν πέριξ πετρωμάτων.

Τεκτονικὴ καὶ Παλαιογεωγραφία.

Τὰ Ἀντικύθηρα ἐπανεπιλημμένως ἐπλήγησαν ὑπὸ σειρᾶς ρηγμάτων. Σήμερον τὰ Ἀντικύθηρα δὲν ἀποτελοῦν παρὰ ἓν Τεκτονικὸν κέρας (*Horst*) μιᾶς ἀμφιπλεύρου ἐγκατακρημνίσεως. Τοῦτο δὲ ἀποδεικνύεται ὅχι μόνον ἐκ τῶν ἀποτόμων ἀκτῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς ἰσοβαθεῖς, αἵτινες δεικνύουν τὴν κλιμακωτὴν ἐγκατακρημνίσειν. Αἱ πρῶται διαρρήξεις ἤρχισαν ἀπὸ τὸ Μέσον Μειόκαινον, συνεπεία τῶν ὁποίων τὰ Ἀντικύθηρα ἀπεκόπησαν ἀπὸ τῆς Κρήτης, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀπὸ τὴν κυρίαν μᾶζαν τῆς Αἰγιήδος.

Αἱ κατὰ μῆκος τῶν βορείων ἀκτῶν τῆς Κρήτης ἐμφανίσεις Μειοκαινικῶν θαλασσιῶν ἀποθέσεων συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως ταύτης.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἐπικοινωνία τῶν Ἀντικυθίων μετὰ τῆς κυρίας μᾶζης τῆς

Αιγιήδος κατά τὸ Πόντιον πιστοποιεῖται ἐκ τῶν ἀνευρεθέντων ὑπολειμμάτων τῆς Καμηλοπαρδάλεως. Ἐφ' ὅσον ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτὸς ἐκ τῶν θηλαστικῶν ἀπαντᾶται εἰς τὴν Σάμον καὶ τὴν Ἀττικὴν, σημαίνει ὅτι τὰ Ἀντικύθηρα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὗρισκοντο εἰς χερσαίαν ἐπικοινωνίαν μὲ τὰς ὡς ἄνω περιοχάς.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πλειοκαίνου τὸ βόρειον τμήμα τῆς νήσου προσβάλλεται ὑπὸ νέων διαρρήξεων, μέσῳ τῶν ὁποίων ἡ πλειοκαινικὴ θάλασσα ἐν εἶδει γλώσσης εἰσεχώρησεν ἐντὸς τῶν δημιουργηθέντων τάφρων τῶν Χαρχαλιανῶν καὶ Μπατουδιανῶν. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τὰ Ἀντικύθηρα ἀποκόπτονται ἀπὸ τὰ Κύθηρα, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν θαλασσίων Πλειοκαινικῶν μαργῶν, αἵτινες περιβάλλουν σχεδὸν τὰ Κύθηρα. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ Πλειοκαίνου ὑφίστανται νέον κατακερματισμόν, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου ἡ ὑπάρχουσα ζώνη Ὁλονοῦ - Πίνδου καταβυθίζεται. Ἡ μέχρι τοῦδε γειννίασις τῆς ρηθείσης ζώνης συνάγεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐντὸς τῶν Νεογενῶν στρωμάτων ἀπαντῶνται ἀπεστρογγυλωμένα κερατολιθικὰ κροκάλα.

Αἱ τεκτονικαὶ δράσεις προσέβαλον εἰσέτι τὴν νήσον μέχρι τοῦ Ἀνωτέρου Διλουβίου, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀποτόμου ἀποκοπῆς τῶν πλειστοκαινικῶν στρωμάτων εἰς τὸν ὄρμον τοῦ ποταμοῦ.

Αἱ ἐν λόγῳ διαρρήξεις ἔδωσαν εἰς τὴν νήσον τελικῶς τὴν σημερινὴν μορφήν της.

Εὐστατικά κινήσεις.

Εἰς τὴν νήσον τῶν Ἀντικυθήρων παρατηρεῖται μία ζώνη παλαιῶν γραμμῶν ἀκτῶν εἰς ὕψος περίπου 2 m. Τὸ ὕψος αὐτὸ παραμένει σταθερὸν περίξ τῆς νήσου. Τὸ ἴδιον φαινόμενον παρατηρεῖται εἰς τὴν χερσόνησον τῆς Γραμβούσης (ΒΔ Κρήτη), μὲ παλαιὰς γραμμάς ἀκτῶν ὕψους 2 m (Δερμιτζάκης 1972). Ὁ Π. Ψαριανὸς (1961) ἀναφέρει ὡσαύτως εἰς τὴν Νότιον Κρήτην, καὶ συγκεκριμένως εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Πρέβελης, παλαιὰς γραμμάς ἀκτῶν ὕψους 1,5 ἕως 2 m. Τέλος ὁ Δ. Θεοδωρόπουλος (1973) σημειώνει ἐπιπέδους ἐπιφανείας εἰς τὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως (Νότιος Πελοπόννησος), τὰς ὁποίας ἀποδίδει εἰς τὴν Φλάνδριον ἐπίκλυσιν.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω γεννᾶται τὸ ἐρώτημα : αἱ παλαιαὶ γραμμαὶ ἀκτῶν τῶν Ἀντικυθήρων ἀνήκουν εἰς εὐστατικάς κινήσεις ἢ εἰς ἠπειρογενετικάς τοιαύτας ; Δέον ἐνταῦθα νὰ ἀποκλείσωμεν τὰς ἠπειρογενετικάς κινήσεις, διότι ἡ σταθερὰ γραμμὴ περίξ τῶν Ἀντικυθήρων εἰς ὕψος 2 m συνηγορεῖ περὶ εὐστατικῆς κινήσεως. Διότι εἶναι λίαν ἀπίθανον ἡ νήσος νὰ ἀνῆλθε ἠπειρογενετικῶς ὡς δίσκος ἄνευ οὐδεμιᾶς ταλαντώσεως. Ἐπίσης τὸ σταθερὸν σχετικῶς ὕψος ἄλλων

περιοχῶν τῆς Κρήτης, τὸ ὁποῖον ἀνεφέραμεν, εἶναι λίαν χαρακτηριστικὸν τῆς εὐστατικής κινήσεως. Κατόπιν τούτων δὲν μένει οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι αἱ παλαιαὶ γραμμαὶ ἀκτῶν τῶν Ἀντικυθήρων ὀφείλονται εἰς εὐστατικὰς κινήσεις καὶ δὴ τῆς Φλανδρίου ἐπικλύσεως, ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ τὸ ὕψος τῶν 2 m.

Π Ε Ρ Ι Λ Η Ψ Ι Σ

Εἰς τὴν παροῦσαν ἐργασίαν ἐρευνᾶται ἡ στρωματογραφικὴ διάθροσις τῶν Ἀντικυθήρων, καθὼς καὶ ἡ τεκτονικὴ τούτων.

Τὰ Ἀντικυθήρα περιλαμβάνουν ἀβεστολίθους μόνον τῆς ζώνης Τριπόλεως, νεογενεῖς θαλασσίας ἀποθέσεις καὶ διλουβιακοὺς χερσαίους σχηματισμούς.

Τὰ ἀρχαιότερα μέλη τῆς ζώνης Τριπόλεως ἀντιπροσωπεύονται ἐνταῦθα ὑπὸ ρουδιστοφόρων ἀβεστολίθων. Ἐπ' αὐτῶν ἐπίκεινται Μαιστρίχτιοι ἀβεστολίθοι καὶ ἀκολουθοῦν Παλιοκαινικοὶ καὶ Ἡωκαινικοὶ ἀβεστολίθοι, παλαιοντολογικῶς χαρακτηρισθέντες.

Ἡ παρουσία τοῦ φλύσχου εἶναι μικρᾶς ἐκτάσεως. Τὸ θαλάσσιον Νεογενές, τὸ ὁποῖον περιορίζεται κυρίως ἐπὶ τῶν Τάφρων τῶν Χαρχαλιανῶν καὶ Μπατουδιανῶν, εἶναι Πλειοκαινικῆς ἡλικίας.

Τὰ Πλειστοκαινικὰ στρώματα ἐπίκεινται ἀσυμφώνως ἐπὶ τῶν θαλασσίων Πλειοκαινικῶν μαργῶν καὶ φέρουν πλῆθος *Helix*, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ἡ χερσαία καταγωγὴ τῶν.

Αἱ παλαιαὶ γραμμαὶ ἀκτῶν ὕψους 2 m ὀφείλονται εἰς τὴν Φλάνδριον ἐπικλυσιν.

S O M M A I R E

Dans le présent travail, on étudie la structure stratigraphique d'Antikythira ainsi que sa tectonique.

L'île d'Antikythira comprend seulement des calcaires de la zone de Tripolitza des dépôts marins néogènes et des formations diluviennes terrestres.

Les parties les plus anciennes de la zone de Tripolitza sont représentées ici par des calcaires à Rudistes. Sur ces calcaires reposent des calcaires paléocènes maistrichtiens suivies par des calcaires paléocènes et Éocènes déterminés paléontologiquement.

La présence de flysch est de petite étendue. Le néogène marin qui

se limite surtout sur des fossés de Charchaliana et de Batoundiana est d'âge pliocène.

Les couches pleistocènes reposent en discordance sur les marnes marines pleistocènes et elles comportent nombreux Hélix, d'où leur origine terrestre.

Les anciennes lignes de rivage, d'une hauteur de 2 m, sont dues à la transgression Flandrienne.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- O. Abel, Lebensbilder aus der Tierwelt der Vorzeit. Jena 1922.
- Μ. Δερμιτζάκης, Πλειστοκαινικά στρώματα και παλαιά γραμμάι άκτων εις την χερσόνησον της Γραμβούσης έν σχέσει προς τας συγχρόνους τεκτονικάς κινήσεις της Κρήτης. Ann. Géol. d. Pays Hell., T. 24 (1972), Athènes.
- R. Jameson, Notes on the Natural History of Statisties of Island of Cerigo. The Edinburg New Philos. No 42, Edinburg 1836-1837.
- R. Leonhard, Die Insel Kythera. Eine geographische Monographie. Peterm. Mitt., T. 123 (1892), Gotha.
- Π. Ψαριανού, 'Επίδρασις των ήπειρογενετικων κινήσεων επί της Μορφολογίας της νήσου Κρήτης. Ann. Géol. d. Pays Hell., T. 12 (1961), Athènes.
- Δ. Θεοδωρόπουλος, Γεωλογικαι και Φυσιογραφικαι παρατηρήσεις εις τον κόλπον της Νεαπόλεως (Ν. Πελοπόννησος). Ι.ΩΚ.Α.Ε., T. XI, 1972-1973.

★

'Ακολούθως, λαβών τον λόγον ό 'Ακαδημαϊκός κ. **Ι. Τρικκαλινός**, είπε τά εξής :

Παρουσιάζω επίσης εις την 'Ακαδημίαν 'Αθηνων μελέτην της Εύθ. Βερυκίου, βοηθοῦ του 'Εργαστηρίου Φ. Γεωγραφίας του Πανεπιστημίου 'Αθηνων, ήτις τιτλοφορεΐται ώς ακόλουθως : «Γεωλογικαι έρευναι επί της νήσου των 'Αντικυθήρων».

'Η παρούσα μελέτη, ήτις είναι πρόδρομος ανακοίνωσις ευρύτερας μελέτης των 'Αντικυθήρων, εξετάζει την στρωματογραφικην σύστασιν της νήσου των 'Αντικυθήρων, ήτις ευρίσκεται μεταξὺ Κυθήρων και Κρήτης. Τά 'Αντικύθηρα καλύπτονται κυρίως υπό των άσβεστολίδων της Ζώνης Τριπόλεως με έμφανίσεις Φλύσχου και περιορισμένας αποθέσεις νεογενων θαλασσίων αποθέσεων. Τά εις την Πελοπόννησον ευρέως έξηπλωμένα Κρυσταλλοσχιστώδη πετρώματα δέν παρουσιάζονται ένταῦθα. Τέλος πιστοποιεΐται ή παρουσία εις τά 'Αντικύθηρα και χερσαίων στρωμάτων, τά οποΐα κείνται άσυμφώνως επί των αρχαιοτέρων αποθέσεων.

Ἡ ἐντὸς τῶν Νεογενῶν στρωμάτων ὑπαρξίς διαφόρων ἀπολιθωμάτων ἐπέ-
τρεψε τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸν αὐτῶν ὡς Πλειοκαινικῆς ἡλικίας.

Ἐπίσης ἡ ἐντὸς τῶν Πλειοκαινικῶν στρωμάτων ἀνεύρεσις ὁστοῦ Καμηλο-
παρδάλεως εἶναι ἰδιαιτέρας παλαιογραφικῆς σημασίας.

Παλαιογεωγραφικὴ ἐξέλιξις τῆς νήσου τῶν Ἀντικυθήρων.

1. Κατὰ τὸ μέσον Μειόκαινον τὰ Ἀντικύθηρα ἀπεχωρίσθησαν τῆς νήσου
Κρήτης, πλὴν ὅμως ἐξηκολούθουν νὰ εἶναι ἠνωμένα μετὰ τὴν ἀνατολικῶς εὐρισκο-
μένην κυρίαν Μᾶζαν τῆς Αἰγιίδος καὶ μετὰ τὰ Κύθηρα καὶ τὴν Πελοπόννησον,
καθὼς πιστοποιεῖται ἡ παρουσία βραδύτερον ἐντὸς τῶν Πλειοκαινικῶν στρω-
μάτων ὁστῶν Καμηλοπαρδάλεως.

2. Βραδύτερον πρὸ τοῦ Πλειοκαίνου χωρίζονται τὰ Ἀντικύθηρα τῶν Κυθή-
ρων, τὰ ὅποια ἐξηκολούθησαν νὰ συνδέωνται μετὰ τὴν Πελοπόννησον.

3. Κατὰ τὸ Πλειστόκαινον χωρίζονται τελικῶς τὰ Ἀντικύθηρα τῆς Αἰγιί-
δος, καθὼς καὶ τὰ Κύθηρα τῆς Πελοποννήσου. Ἡ ξηρὰ τῆς Αἰγιίδος διαρρη-
γνύεται. Γένεσις τῶν σημερινῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους.

Ἡ μελέτη αὕτη εἶναι πρωτότυπος καὶ παρουσιάζει ἰδιαίτερον ἐπιστημονικὸν
ἐνδιαφέρον ἀπὸ Παλαιογεωγραφικῆς πλευρᾶς.

Λεπτομερείας οἱ ἐνδιαφερόμενοι θὰ εὔρουν εἰς τὰ Πρακτικά.